

POSELSTVÍ NEMOCNÝM

ADVENTNÍ DOBA
A VÁNOCE 2024

Drazí nemocní, milí přátelé,
před dvěma lety jsem se s Vámi podělil o radost z modlitby při mých večerních růžencových procházkách. Vycházím z domu stále každý den večer ve 20 hodin, za každého počasí, na svůj pětikilometrový okruh a vždy pamatuji také na Vás. Právě modlitba sv. růžence a rozjímání prvního radostného tajemství mne naučilo prožívat svůj život, svůj den s Bohem. Adventní doba je právě o Něm, o Ježíši, který přišel, přichází a jednou přijde. Pokusil bych se to první radostné tajemství, které je hlavní scénou každého adventu, přiblížit i Vám.

Příběh všichni známe. Do nazaretského domku přichází archanděl Gabriel (anděl Páně) a přináší Panně Marii ohromující zprávu. „Bůh počítá právě s Tebou, právě Tebe Bůh vyvolil, aby ses stala matkou zaslíbeného a toužebně očekávaného Spasitele.“ Maria se jen zeptá, jakým způsobem se to stane, a dostane neméně ohromující vysvětlení, že se to stane bez součinnosti pozemského otce, ale „jen“ působením Ducha Svatého. A pak už zazní to její slavné: „Ať se mi stane podle Tvého slova.“ Ovšem to nejdůležitější z její strany bylo to, že ona tomu UVĚŘILA. Uvěřila, že v ní od té chvíle přebývá sám Bůh. Duch Svatý jí to při následném setkání ústy sv. Alžběty potvrdil: „Blahoslavená, která

jsi uvěřila, že se ti stane to, co ti bylo řečeno od Pána.“ (Lk 1,45)

A já jsem si při rozjímání tohoto desátku uvědomil, že něco podobného se stalo každému z nás ve chvíli, kdy jsme byli pokřtěni. Od té chvíle v srdci pokřtěného, ať je dítě nebo dospělý, přebývá Bůh, celá Nejsvětější Trojice. Nad naší křtitelnicí byl tentýž Duch Svatý jako nad nazaretským domkem. Dospělý člověk, konvertita, si to při svém křtu může uvědomovat okamžitě, ve chvíli, kdy se jeho hlavy dotkne křestní voda a slyší ta úžasná, mocná slova: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“ My, kteří jsme byli pokřtěni jako malé děti, k tomu musíme dozrát. Ale to podstatné je, aby tomu člověk opravdu UVĚŘIL, jako tomu uvěřila Maria. Že i v nás od chvíle, kdy nad námi zaznělo: „Já tě křtím...“, přebývá Bůh, celá Nejsvětější Trojice, a naše srdce, do té chvíle sice připravené na přebývání Boha, ale prázdné, tedy naše srdce se v té chvíli stalo živým chrámem, živým svatostánkem, příbytkem živého Boha. A z toho plyne, že pokud tomu opravdu uvěříme, nikdy nejsme sami, naše modlitby nemusí letět kdesi daleko do prostoru, ale On je slyší a zná ve chvíli, kdy je formulujeme a vyslovujeme, ať už ústy nebo i jen v duchu, poněvadž On, Otec i Syn i Duch Svatý, přebývají v hloubi našich srdcí.

Takovou úžasnou, jednoduchou pomůckou, jak si to často připomínat, je svěcená voda v kropence, jak v kostele, tak doma. Když člověk namočí ruku do svěcené vody, dotkne se při znamení kříže svého čela a vysloví jména osob Nejsvětější Trojice, v tu chvíli si může uvědomit: vždyť Otec i Syn i Duch Svatý přebývají v mém srdci. Samozřejmě to platí, pokud člověk nemá na duši těžký hřích, ale to se dá spravit ve svátosti smíření. Když ráno vstávám a dělám na sobě poprvé znamení svatého kříže, dělám jej trochu rozvinutějším způsobem, abych si tu nádhernou realitu, která mne hned naplní radostí, lépe uvědomil. Říkávám: Ve jménu toho, který ve mně pře-

bývá, který mne nekonečně miluje, Otce, který z lásky dal za mne svého jediného Syna (Jan 3,16), ve jménu Syna, který z lásky za mne dal život na kříži za nepředstavitelného utrpení (Jan 15,13), ve jménu Ducha Svatého, který do mne vylévá Boží lásku (Řím 5,5), tedy ve jménu Trojjediného Boha, kterého i já miluji celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou (Mk 12,30). Pak v průběhu dne už dělám znamení kříže obvyklým způsobem, ale více si uvědomuji, co velikého se za ním skrývá. Panna Maria je po Ježíši nejdůležitější postavou adventu i Vánoc. Zkusme se od ní učit, aby i nás mohl Duch Svatý pochválit: „Blahoslavená, blahoslavený, kterýs uvěřil...“ „Kdo věří, nikdy není sám,“ řekl Svatý otec Benedikt XVI. Pán ať Vám všem žehná ke krásnému prožití doby adventní i vánoční.

Váš o. Antonín

Bratři a sestry,

tentokrát bych se chtěl zamyslet nad posláním andělů ve zvěstování Vykupitele a oslavy jeho příchodu.

Byl to archanděl Gabriel, který navštívil Pannu Marii a řekl jí: „Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ (Lk 1,28) Ona se nad těmito slovy zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš Syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým a jeho království nebude konce.“ (Lk 1,30–33)

Při Kristově narození se andělé zjevili pastýřům:

„Anděl jim řekl: »Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.« Hned tu bylo s andělem

množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: »Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.«

Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: »Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.« Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli. Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom.“ (Lk 2,10–19)

Budme vděční Bohu za jeho plán spásy i Panně Marii, že přijetím svého poslání jej umožnila uskutečnit.

Zkusme teď my rozvažovat, jaké je poslání andělů v našem životě? Dobrým zvykem v našem životě je modlitba Anděl Páně, ve které jsou oba tyto úryvky Písma krátce shrnuty. Zamyšlení nad nimi nám pomůže modlit se tuto modlitbu s větším porozuměním.

Také se modlíme k andělům strážným. „Anděle Boží, strážce můj, rač vždycky být ochránce můj“ se modlím vždy, když se rojíždím v autě. Většinou tu modlitbu chápeme jako prosbu, abychom bezpečně dojeli do cíle naplánované cesty. Proč ne. Ale ta modlitba je zaměřena mnohem hlouběji – ke konečnému cíli naší životní cesty. Boží vůle je naše spása. Jak chce Bůh můj, pokračujeme. Je v ní i návod, jak tohoto konečného cíle dosáhnout: „Tělo, svět, ďábla přemáhám, na Tvá vnuknutí pozor dávám.“ Nejen přemáhat zlo, ale být pozorný k impulsům, které přicházejí do naší mysli či srdce. „A tak s Tebou ve spojení, ať setrvám do skonání“ – v tomto postoji je třeba vytrvat a obnovovat jej.

Také známe prosbu k sv. archanděli Michaeli, ve které prosíme o ochranu před padlými anděly, jejichž útoky v našem životě bychom neměli opomíjet.

Ve společenství modlitby zůstává

*Mons. Bohumír Vitásek,
biskupský delegát pro pastoreci nemocných*